

ВЕЧЕ

Као златне токе, крвљу покапане,
Доле пада сунце за гору, за гране.
И све немо ћути, не миче се ништа,
Та, најбољи витез паде са бојишта!
У срцу се живот застрашеном таји,
Само ветар хуји... То су уздисаји...
А славуји тихо уз песмицу жале,
Не би ли им хладне стене заплакале.
Немо поток бежи – ко зна куда тежи?
Можда гробу своје – мору лађаноме!
Све у мртвом сану мрка поноћ нађе,
Све је изумрло – сад месец изађе!...
Смртно бледа лица, горе небу лети...
Погинули витез... ено се посвети!...

Ђура Јакшић